

Sygn. akt I ACa 1056/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Krzysztof Chojnowski
Sędziowie	:	SSA Elżbieta Bieńkowska (spr.) SSO del. Grażyna Wołosowicz
Protokolant	:	Urszula Westfal

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2017 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko J. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 13 września 2016 r. sygn. akt I C 360/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I i II w ten sposób, że:

a) **zasądza od pozwanego J. B. na rzecz (...) w G. kwotę 192.147,82 (sto dziewięćdziesiąt dwa tysiące sto czterdzieści siedem 82/100) zł z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższej niż odsetki maksymalne, od dnia 15 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;**

b) **oddala powództwo w pozostałej części;**

c) **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;**

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. odstępuje od obciążania pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego.

(...)

UZASADNIENIE

(...)wniósł o zasądzenie od pozwanego J. B. kwoty 192.147,82 zł z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że zobowiązanie pozwanego wynika z umowy kredytu konsolidacyjnego nr (...) zawartej 14 lutego 2011 r. przez pozwanego z (...). Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, w związku z czym niespłacona kwota należności głównej 118.778,14 zł stała się wymagalna ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 49.989,75 zł. Dowodem istnienia obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanym jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Wyciąg ten precyzuje źródło i rodzaj wierzytelności z potwierdzeniem cesji na rzecz powoda.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 13 września 2016 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie w punkcie I oddalił powództwo, w punkcie II oddalił wniosek powoda o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że A. D., działająca w imieniu (...), podpisała oświadczenie zatytułowane: „Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu na dzień 29.03.2016 r.” z którego wynika, że w dniu 2 września 2014 r. (...) nabył od (...) wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy zawartej w dniu 14 lutego 2011 r. Kwota zadłużenia głównego na dzień wystawienia wyciągu wynosiła zgodnie z jego treścią 192.147,82 zł, w tym skapitalizowane odsetki i koszty.

W dniu 14 lutego 2011 r. pozwany zawarł z (...) umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...) w kwocie 160.103,68 zł z oprocentowaniem stałym 15%, nie wyższym od odsetek maksymalnych.

W dniu 2 września 2013 r. (...) zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, z której wynika m.in., że bank przenosi na fundusz wierzytelności wymienione w załączniku nr 1.

A. D. podpisała ponadto pozbawiony daty i pieczęci funduszu „Wyciąg z elektronicznej wersji załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z 2.09.2013 r.”, zawierający oznaczenie umowy kredytu, dane pozwanego, wysokość zadłużenia, wzmiankę o b.t.e., datę „uprawomocnienia wypowiedzenia”, datę wniosku o wszczęcie egzekucji oraz datę umorzenia postępowania.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy wskazał, że w świetle treści art. 339 § 2 k.p.c. sąd obligatoryjnie wydaje wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wywiódł, iż w tej konkretnej sprawie twierdzenia powoda budziły zasadnicze zastrzeżenia, w związku z czym powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd zauważył, że mimo otrzymania w dniu 20 czerwca 2016 r. odpisu zarządzenia o zmianie rodzaju postępowania z upominawczego na zwykłe, umotywowanego wątpliwościami dotyczącymi twierdzeń pozwu, do chwili wydania wyroku zaocznego na rozprawie powód nie uzupełnił twierdzeń ani materiału dowodowego, nie stawiał się na rozprawę, ani nie wnioskował o jej odwołanie. W ocenie Sądu, w okolicznościach tej sprawy milczenia pozwanego nie można uznać za przyznanie twierdzeń przeciwnika (art. 230 k.p.c.), jako że twierdzenia te są na tyle niepełne, że nie można z nich wysupłać najbardziej podstawowych faktów mających stanowić podstawę powództwa. Przede wszystkim nie wiadomo konkretnie, czy stosunek kredytowy został wypowiedziany lub rozwiązany, z jakich przyczyn i przy jakim stanie zadłużenia, a tym samym z jakiego tytułu i z jakich okresów pochodzą wierzytelności składające się na dochodzoną sumę. Pozwany nie podjął korespondencji skierowanej do niego przed rozprawą, trudno więc w takiej sytuacji mówić o milczącym przyznaniu niepełnych twierdzeń powoda. Nie można było zastosować art. 230 k.p.c., ponieważ nie było w pozwie wystarczających faktów, które mogłyby być uznane za przyznane.

Sąd Okręgowy zauważył, że wobec braku przyznania twierdzeń przez pozwanego, to powód winien był udowodnić zgłoszone żądania, a temu nie sprostał.

W ocenie Sądu, powód pozostawał w błędnym przekonaniu, że dołączony do pozwu wyciąg może stanowić samodzielną podstawę do dochodzenia roszczenia. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 r. (sygn. P1/10, Dz. U. z 25/07/2011 r., nr 152, poz. 900) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego należy traktować jako dokument prywatny, który korzysta z domniemania autentyczności i z domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała (art. 245 k.p.c.). Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności i jej wysokości.

W ocenie Sądu Okręgowego, przelew wierzytelności pozostał nieudowodniony. Wierzytelność wobec pozwanego wynikać ma nie z samej umowy, lecz z załącznika, którego do pozwu nie dołączono. Dołączono natomiast dokument wtórny, który można określić mianem „trzeciego z kolei” – wyciąg z owego załącznika. Sąd wskazał, że od powoda należy wymagać, aby dokumentował istotne wymagania umowy przelewu (jej przedmiot) w taki sposób, aby wykazać swoje twierdzenia przed sądem w sposób niebudzący wątpliwości. W tej sprawie brakuje przedmiotu przelewu w umowie, załącznika do niej, a jedyne czym Sąd dysponuje, to „wyciąg” sporządzony na potrzeby procesu, będący dowodem tylko na to, że osoba podpisująca wydała oświadczenie danej treści, a nie dowodem na to, że treść ta jest prawdziwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 339 §1 i 2 k.c., a także art. 353 §1 k.c. i art. 6 k.c. Sąd powództwo oddalił.

W punkcie II wyroku orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1) naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobody oceny dowodów oraz na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów wyrażającej się w sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i zasadami doświadczenia życiowego uznaniu przez sąd, że wyciąg z umowy cesji wierzytelności z elektronicznym wyciągiem z załącznika, nie stanowią dowodu nabycia wierzytelności, mimo iż zapisy w tym wyciągu są spójne z całością dokumentacji zgromadzonej w sprawie, w konsekwencji uznaniu braku legitymacji czynnej po stronie powodowej oraz uznaniu, iż ww. dowody nie stanowią dowodu na okoliczność potwierdzenia wysokości nabytej wierzytelności przez powoda,

2) naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażające się w sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i zasadami doświadczenia życiowego uznaniu przez sąd, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie stanowi wiarygodnego dowodu istnienia wierzytelności, podczas gdy księgi rachunkowe funduszu podlegają kontroli Komisji Nadzoru Finansowego, a więc stanowią wiarygodny dowód na poprawność zawartych w nim danych, a zapisy w tym wyciągu są spójne z całością dokumentacji prowadzonej w sprawie,

3) naruszenie art. 128 § 1 k.p.c. w zw. z art. 129 § 1 i 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. poprzez pominięcie treści art. 128 k.p.c. oraz błędną wykładnię wskazanych przepisów, a w konsekwencji błędną odmowę mocy dowodowej dokumentom przedłożonym przez powoda, w tym umowy zawartej przez pozwanego z poprzednim wierzycielem, jako kopii dokumentów i brak dokonania ich oceny jako innych środków dowodowych, podczas gdy żaden z obowiązujących przepisów k.p.c. nie nakłada na stronę obowiązku przedkładania dokumentów w oryginale lub uwierzytelnionej kopii (nawet gdyby powód przedłożył niepoświadczone za zgodność z oryginałem dokumenty), jako że obowiązek ten powstaje dopiero na żądanie strony przeciwnej, zaś w niniejszym postępowaniu pozwany nie zażądał przedłożenia ww. oryginałów, zatem brak było podstaw do odmowy im mocy dowodowej, co miało istotny wpływ na wynik sprawy,

4) naruszenie art. 231 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. polegające na zaniechaniu ustalenia faktu cesji wierzytelności z pozostałych w sprawie faktów tj.:

a) zaksięgowania danej wierzytelności w księgach rachunkowych powoda,

b) przekazanie powodowi całości dokumentacji w formie papierowej i bazy elektronicznej,

5) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak uzasadnienia podstawy faktycznej oraz przyczyn, dla których Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej wyciągowi z ksiąg rachunkowych powoda, poza ogólnikowym stwierdzeniem, że nie stanowi on dokumentu urzędowego,

6) naruszenie art. 230 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu okoliczności istnienia oraz wysokości zadłużenia pozwanego za nieudowodnioną, podczas gdy pozwany na żadnym etapie postępowania powyższego nie zakwestionował, co kwalifikowało uznanie przez Sąd faktu zarówno istnienia, jak i wysokości zadłużenia za przyznany,

7) naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie tj. nazbyt formalistyczne podejście przez Sąd I instancji do zasady szybkości postępowania i doprowadzenie tym samym do zakończenia procesu za szkodą dla rozpoznania sprawy (podczas gdy twierdzenie powoda budziły uzasadnione wątpliwości sądu), co z kolei naruszyło prawo powoda do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy, przez niezależny i bezstronny sąd gwarantowane mu w art. 45 Konstytucji RP,

8) naruszenie art. 230 k.p.c. w zw. z art. 339 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie za nieprawdziwe, w szczególności co do istnienia oraz wysokości zadłużenia pozwanego, podczas gdy strona pozwana na żadnym etapie postępowania powyższego nie zakwestionowała, nie stawiała się na rozprawę oraz nie brała czynnego udziału w sprawie, co kwalifikowało uznanie przez Sąd ww. faktów za przyznane przez pozwanego,

9) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie i uznanie, że prawidłowo wystawiony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (powoda) nie jest dowodem w sprawie (także) na okoliczność przejścia praw (na mocy umowy przelewu wierzytelności) na powoda,

10) nierozpoznanie istoty sprawy.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kwoty zgodnej z żądaniem pozwu, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych za I i II instancję, względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Ponadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z poświadczonego za zgodność z oryginałem fragmentu załącznika do umowy cesji wierzytelności z dnia 2 września 2014 r., na którym widnieją dane identyfikujące dłużnika, wysokość jego zadłużenia oraz przedmiot wierzytelności, z którego jednoznacznie wynika przedmiot cesji wierzytelności na okoliczność nabycia przedmiotowej wierzytelności przez powoda.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Celem postępowania apelacyjnego jest ponowne i wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym. Sąd Odwoławczy kontrolując prawidłowość zaskarżonego orzeczenia, pełni więc zarazem funkcję sądu merytorycznego i tym samym postępowanie apelacyjne – choć odwoławcze – stanowi dalszy ciąg postępowania przeprowadzonego w pierwszej instancji. Przez spełnianie nieograniczonych funkcji rozpoznawczych spełnia się kontrolny cel postępowania apelacyjnego; rozpoznanie apelacji powinno doprowadzić do naprawienia wszystkich błędów sądu pierwszej instancji, ewentualnie także błędów stron (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2016 r., II UZ 39/15, Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 listopada 2013 r., III AUa 467/13, Legalis).

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym uzupełnionego w toku postępowania przed Sądem Apelacyjnym, należy stwierdzić, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości.

Z ustaleń faktycznych sprawy wynika, że pozwany zawarł w (...) umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...) na kwotę 160.103, 68 zł z oprocentowaniem stałym 15% nie wyższym od odsetek maksymalnych. Umową przelewu wierzytelności z dnia 2 września 2014 r. (...) sprzedał powodowi wierzytelności przysługujące mu wobec dłużników wynikające z zaciągniętych i nie spłaconych pożyczek, kredytów i kart kredytowych, zgodnie z treścią Załącznika nr 1 do umowy. Umowę tę powód przedłożył w formie odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem (k. 16). Powód nie przedłożył natomiast dokumentu w postaci całego Załącznika nr 1, lecz złożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 4) oraz komputerowy wydruk zatytułowany „Wyciąg z elektronicznej wersji załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 2 września 2014 r. zawartej pomiędzy (...) z siedzibą we W. a (...) z siedzibą w G.”, opatrzony pieczęcią i podpisem Młodsze Specjalisty ds. administracji A. D..

Oceny w tej sprawie wymagało, czy przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych oraz ww. wydruk komputerowy stanowią dowód przejścia wierzytelności na powoda na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 2 września 2014 r.

Wyciąg z ksiąg rachunkowych jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący obecnie przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (t.j. Dz. U. 2016, poz. 1896) wprost przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Wyciąg taki może zasadniczo stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów – art. 233 § 1 k.p.c. Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Zgodzić się należy z poglądem judykatury, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności).

Jeśli chodzi natomiast o wyciąg z listy wierzytelności, należy zauważyć, że w istocie stanowi on wydruk komputerowy z większego dokumentu. Z umowy przelewu wierzytelności wynika, że przedmiotem obrotu był duży pakiet wierzytelności. Wierzytelności te zostały objęte wykazem wierzytelności, stanowiącym Załącznik nr 1 do umowy.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa przedłożyła jedynie fragment, odnoszący się wyłącznie do pozwanego, większego dokumentu zawierającego wykaz wierzytelności. Jest to zatem wyciąg z Załącznika nr 1. Wydruk ten należy traktować jako element dokumentu prywatnego, co do którego treści, w świetle całokształtu materiału dowodowego nie można było mieć wątpliwości. W wydruku tym zostało wskazane m.in. imię nazwisko pozwanego, jego adres, nr PESEL, pokrywający z się z numerem ustalonym przez Sąd Okręgowy (zaświadczenie k. 24) oraz data i numer umowy kredytowej, pierwotna kwota udzielonego kredytu, okres kredytowania, które to informacje są zgodne z danymi wynikającymi z umowy kredytowej. W wydruku tym wskazano także na fakt wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego oraz wszczęcie, a następnie umorzenie postępowania egzekucyjnego. Trzeba przy tym zauważyć, że powód uzupełnił materiał dowodowy na etapie postępowania apelacyjnego i przedłożył fragment omawianego Załącznika nr 1 do umowy poświadczony za zgodność z oryginałem. Wygląd tego dokumentu utwierdza w przekonaniu, iż jest to fragment oryginalnego załącznika, a nie jedynie komputerowy wydruk z niego. Dane innych dłużników zostały przykryte, widnieją w nim informacje dotyczące pozwanego, które pozostają w zgodzie z danymi widniejącymi w wyżej omówionym wydruku.

Te wszystkie informacje zawarte we wskazanych dowodach w dostateczny sposób pozwalają na zweryfikowanie twierdzeń pozwu i przyjęcie, że przelew wierzytelności dochodzonej pozwanej został w dostateczny sposób wykazany.

Wypada przy tym zauważyć, że praktyka ujęcia wszystkich wierzytelności będących przedmiotem obrotu w jednym dokumencie, a następnie ujawnienie sądowi jedynie informacji dotyczącej konkretnego dłużnika, ma powszechny charakter i znajduje one swe uzasadnienie w woli utrzymania tajemnicy handlowej, jak również w potrzebie ochrony danych osobowych innych dłużników. Trzeba przy tym zauważyć, że przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie zawierają zamkniętej listy środków dowodowych. Przeciwnie, z treści przepisu art. 309 k.p.c. wynika, że możliwe jest przeprowadzenie dowodu także innymi środkami niż wymienione w kodeksie, o ile są one nośnikami informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a ich wykorzystanie nie pozostaje w sprzeczności z przepisami prawa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa 823/15, Lex nr 2004486). Z tej przyczyny możliwe jest przeprowadzenie dowodu z fragmentu większego dokumentu.

W konsekwencji powyższego, Sąd Apelacyjny stwierdza, że wszystkie przedłożone przez stronę powodową dowody uprawniają ocenę, iż nabyła ona w drodze umowy cesji wierzytelności, wierzytelność przysługującą (...) wobec J. B.. Przedłożone przez powoda dokumenty, nie zakwestionowane przez pozwanego, obrazujące obrót tą wierzytelnością tworzyły logiczną i przekonującą całość pozwalającą na ustalenie, iż także wierzytelność określona pozwem przeszła na powoda wskutek umowy przelewu wierzytelności (art. 509 § 1 i 2 k.c.).

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok uwzględniając powództwo niemal w całości, za wyjątkiem odsetek umownych. Strona powodowa domagała się w pozwie zasądzenia kwoty 192.147, 82 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynosiły 14%, w skali roku od kwoty 192.147,82 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Tego stanowiska nie zmieniła w apelacji. Z umowy kredytowej wynika natomiast, że kredyt przeterminowany podlega oprocentowaniu w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. W tej sytuacji stosownie do treści art. 359 § 1 i 2¹ k.c. odsetki zasądzono w wysokości czterokrotności stopu kredytu lombardowego NBP, nie wyższej niż odsetki maksymalne, od dnia 15 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty – punkt I a) wyroku. W pozostałym zakresie powództwo odnośnie odsetek było niezasadne i podlegało oddaleniu – punkt I b) wyroku.

W punkcie I c) wyroku orzeczono o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Z uwagi na fakt, że pozwany przegrał sprawę w bardzo nieznacznej części, stosownie do treści art. 100 zd. 2 k.p.c. obciążono go całością kosztów postępowania przed Sądem Okręgowym, na które składa opłata od pozwu w kwocie 1000 zł, koszt zastępstwa prawnego w kwocie 7200 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015 r., poz. 1804, w wersji obowiązującej sprzed zmiany dokonanej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2016 r., poz. 1667) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

W konsekwencji orzeczono jak w punkcie I wyroku na mocy art. 386 § 1 k.p.c.

O oddaleniu apelacji w pozostałym zakresie tj. odnośnie części żądanych odsetek orzeczono na mocy art. 385 k.p.c.

Na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpiono od obciążania pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego. Podejmując decyzję w tym względzie Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że do tego postępowania doszło na skutek zaniedbań strony powodowej, która dopiero przed Sądem drugiej instancji przedłożyła istotny dowód tj. poświadczony za zgodność z oryginałem fragment Załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności. W tej sytuacji pozwany nie powinien ponosić konsekwencji związanych z wywiedzeniem apelacji w postaci kosztów procesu za drugą instancję.

(...)